

Hírlevél – 2022/2.

Szeretettel köszöntjük kedves Olvasóinkat!

Mindenekelőtt hadd köszönjük meg azt a sok-sok telefont, személyes érdeklődést, vagy éppen email és sms üzenetet, amely az elmúlt hetekben érkezett hozzánk. Természetesen nagyon sokan hiányolták az Antenna újságot, de nagyon sokan a honlapunk hírei közül, vagy a videóüzeneteket figyelemmel kísérve értesültek arról, hogy egy váratlan és súlyos betegség látogatott meg minket. Bár ez egy kicsit leegyszerűsítése a helyzetnek.

Valójában a MERA csapatának dolgozói között az elmúlt hónapokban a legtöbb család folyamatos betegségekkel küzdött. Többeket - visszatérően is és három oltás ellenére is - elért a koronavírus. Ebben a helyzetben a mindennapi feladatok ellátása is komoly erőfeszítést igényelt. Ennek ellenére az Antenna előkészítését is megkezdtük. Aztán március 24-én este minden előjel nélkül egy súlyos vérzés lépett fel nálam, ami egymás után többször is megisméltódott. Kórházba kerülésem után nem sokkal az eszméletemet is elvesztettem, s hajnal tájra úgy nézett ki, hogy emberileg nem sok remény van arra, hogy ebből a helyzetből van kiút.

Isten azonban másként döntött. S mint később megtudtuk, egyre többen imádkoztak értünk. Feleségem hajnali kettő körül kapott egy sms-t: „Egymás mellett térdelünk és folyamatosan értetek könyörgünk...” Igen sokan tettek ugyanígy.

Most, amikor ez a hírlevél készül, már sokkal jobban vagyok. Sokszor még húz vissza az ágy, de a műsorok már készülnek, s az Antenna is újra kézbe került. Szívből remélem, hogy az elmaradást néhány héten belül sikerül pótolni, s a nyomdai átfutás után Pünkösdre mindenkinek a kezébe kerülhet az újság.

Persze a feltétel változatlan: „Ha az Úr akarja és élünk...” És ez számomra nem amolyan kegyes szófordulat, hanem kézzel fogható tény. Hiszen úgy kezdtem elvérezni, hogy sem előtte, sem közben nem éreztem fájdalmat, s hogy mi történt, arra csak feltételezések vannak... De most az Úr úgy akarta, tehát élünk. Dönthetett volna másként is, hiszen a hely, amit készít a számunkra, nem itt van, hanem a „Mennyei Hazában“, ahol Jézus vére érdeméért polgárjogunk van.

Köszönöm az imádságot mindenkinek. S ha lehet, kérem, ne fáradjanak bele a jövőben sem!

Kulcsár Tibor

Tavaszi

*Egyszer lesz egy örök tavasz,
Mikor, mint vándormadarak
Hazatérünk...*

*Akkor minden mi múltó, szertefoszlik,
Minden felhő, köd, homály eloszlik,
Országok, hatalmak összeomlanak;
Királyok, vitézek porba hullanak.
A világ recsegve ropogva összetör
És hatalmasak menekülnek a bíró elől.*

*Akkor, mikor mindenki reszketni fog,
Te Isten kegyelméért ezt mondhatod:
„Ne rám, Uram, hanem, Fiadra tekints,
Nekem semmi jogom, érdemem nincs.”*

*Akkor, mikor mindenki félni fog,
Te örülsz, mert Krisztus kezében van a jog.*

*Ha ma még hullámok, viharok fenyegetnek
És gondok, próbák, bánatok majd elnyelnek,
Tavasz jön, ne csüggedj, aztán aratás,
Már közeledik a számadás.*

*Tekints fel az égre, és ne feledd,
Hogy egyszer lesz egy örök tavasz,
Mikor, mint vándormadarak
Hazatérünk.*

(ismeretlen szerző)

Ez a vers messze túlmutat a saját belső vívódásokon. Olyan időben élünk, amikor a halál szörnyű aratása zajlik. Míg az elmúlt két esztendő a koronavírus fenyegetését és sokszor a halál lehetőségét hozta be a családjainkba, gyülekezeteinkbe, addig 2022 a háború, az értelmetlen és kegyetlen pusztítás, a menekülők sok milliós áradata révén kerül be az európai történelembe. Minden nap figyeljük a híreket és a szívünk vérzik azokért, akik mindenüket hátrahagyva menekülnek, akik elvesztették szeretteiket.

Ebben a helyzetben különös levelet kaptunk Kárpátaljáról:

Naponta kérjük az Urat!

„Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálig.” Zsolt. 48.15

„Engem keressetek és éltek.” Ámos 5.4/b

„Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok!” Ezsaiás 58, 9

Hálásan köszönöm levelüket és az Antenna újságot. Nagy szükség van a Mera adásaira és az újságra is, mert lelki eledel sugárik belőle, ami az örök életre mutat.

Gondolom, nem könnyű a feladat. Sok munka, odafigyelés, lelki testi, szellemi erő kell hozzá, hisz az Úr üzenetét kell hűen tovább adni, ha nem is tetszik sokszor az óemberünknek. Azért is imádkozunk Önökért, hogy amíg tart a kegyelem ideje, tudjunk bizonyosságot tenni e sötét világban.

Köszönjük az Úrnak az Önök fáradhatatlan munkáját a Mera adás készítéséhez, és bízunk az Úrban, a mi Istenünkben, hogy a próbákban megálljunk mindvégig. Ez esztendőben is elértük böjt időszakát. Az Úr megengedte országunkban, Ukrajnában a háborút. Sok a nyomorúság, pusztítás, ami számtalan emberi életet követel. Emiatt sokan menekülni kényszerületek ide, Kárpátaljára is, mert itt még biztonságban érezhetik magukat. Napok óta tart a segélygyűjtés községünkben a bajban lévők számára.

Többen kérdezik tőlünk rokonok, ismerősök is, hogy mi nem megyünk át a határon? Isten minket ide állított

és itt kell élnünk. Naponta kérjük az Urat, hogy legyen őrző pásztorunk.

Sok imára, lelki-testi erőre, biztatásra, ígére van továbbra is szükségünk, hisz mindannyiunknak csak az Úrban van a megtatásunk. Isten ígében kell hinnünk, Jézushoz kell kiáltanunk, mert Ő a mi megváltónk. Az Isten Fia volt egyedül büntelen ezen a világon. Azért kellett meghalnia és feltámadnia harmadnap, hogy aki ezt elhiszi, örök élete legyen. Tehát többé nem én élek, hanem a Krisztus él bennem. Az Ő vére megtisztít minden bűntől.

Döntenünk kell még ma, nem biztos, lesz-e holnap. Ezért válasszuk az örök életet és mondjunk nemet a kárhozatba, a pokolba vivő útnak. A világnak Jézusra van szüksége, de sajnos a hitető Sátán nem könnyen engedi el a magáét. A Sátán akkor gyászol, ha elfordul tőle az ember és Jézust követi.

Az Úr adjon bölcs értelmet, erőt az állami, egyházi vezetőknek, az ige szószólóinak. Ez a világ már rég megérett a pusztulásra. Nem tudjuk mikor jön el ismét Jézus, de Isten megígérte, hogy eljön és Ő teljesíti az ígétét.

A döntés rajtunk áll. Ezért legyünk készen, mert lejár a kegyelmi idő hamar. Ő a mi istenünk beteg-ségeinkben, küzdelmeinkben, aki nem örül a bűnös ember halálának, hanem azt akarja, hogy minden ember megtérjen és éljen. „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

Sok szeretettel és az Úrhoz való hűséggel maradok továbbra is a Merához, Erika.

Talán mondanunk sem kell, milyen mélyen megható érzékelti és tapasztalni a ragaszkodást. Naponta látjuk, hogy még mindig van olyan hallgatónk, aki Kijevből jelentkezik be, s ugyanakkor aggodalommal gondolunk arra a hallgatónkra, aki rendszeresen kereste a MERA anyagait az ostrom alatt lévő Mariupolból. Megdöbbenve szembesültünk azzal, hogy a MERA számlájára a napokban adomány érkezett a kárpátaljai Akliból most, amikor ott helyben is minden fillérre szükség van... Természetesen mi sem akarunk megfélemlíteni a segítség nyújtásról. A MERA felvette a kapcsolatot egy ökumenikus alapon álló segélyszervezettel. Abban állapodtunk meg, hogy azoknak szeretnénk segítséget nyújtani többféle képpen is, akik a kárpátaljai területeken élnek és segítenek az odamenekülőknél. Hála érte, hogy tehetjük és tennünk is kell. Ebben a munkában még svájci barátaink is részt vállaltak.

Munkatársaink között is vannak olyanok, akik már átélték a fegyverek ropogását. Egy ilyen írás érkezett Szatmárnémetiből...

Jó hír - a rossz hírek között

Az igaz „semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. Rendületlen az ő szíve; nem fél...”- olvassuk a 112. zsoltárban.

A napokban többször összeszorult a szívem a rossz hírek hallatán. Döbbenet beszélgettünk a családban az aktuális, félelmet keltő események kapcsán. Szinte éreztem, hogy rám telepszik, majdhogynem lebéni a félelem. Ekkor fiam megszólalt és azt kérdezte: emlékszem-e hányszor hangzott el a családban: semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó...? Igen, hála Istennek emlékszem, hogyan emlékeznek.

Áldott emlékü apósom nem egyszer idézte feleségének, kedves anyósomnak, ha valamiért aggódott, jaj, hogy is lesz? Hát nem tudod, meg van írva: semmi rossz hírtől nem fél...?!

Férjem is nem egyszer eszembe juttatta, ha nehezebb helyzetben, kórházakat járva megtorpanom, netalán félni kezdtem. Sok-sok minden felvillant előttem ez emlékezés kapcsán. Most gyakrabban imádkoztam így: Uram, most gyenge a szívem, kérlek erősítsd, hisz Benned akarok, Benned szeretnék bízni - sőt, Benned bízom.

Pillanatok alatt átsuhant fejemen a 32 éve történt eseménysorozat. 1989 karácsonyát írtuk. Karácsony első napja reggelén elmentünk az imaházba egy néhányan és egy rövid, de forró ima után indultunk is haza. Közel laktunk imaházunkhoz, de a rövid 6-7 perces utunkon már láttunk fegyvereket, ahogy a tömbház sarkánál lesben álltak. Féltre osontunk haza. Behúzódtunk a védettebb szobába, az ablak elé belülről egy régi ajtót állítottunk, gondolva, hogy többet véd. Január 4.-ig ki

sem jártunk a házból. Már karácsony előtt elkezdődött estefelé a fegyverropogás, mintha az ajtón vagy ablakon pattantak volna a golyók. Reggel 8 után hallgattak el. Ez zajlott majd két héten keresztül.

Közelünkben volt egy katonai alakulat (laktanya), heves harcok dúltak a kormányzatot képviselő katonaság és a diktatúra ellen lázadó felkelőkforradalmárok között. A rádiót is félve, csak csendesen hallgattuk.

A fenyőfa a kis fészerben maradt díszítetlenül. A kalácshoz valót sikerült megvásárolni (akkor az is nagy dolog volt), de már nem sütöttem meg. A nagy edényeinket megtöltöttük vízzel, minden eshetőségre gondolva, valamint a figyelmeztetésekre figyelve, hogy megmérgezhetik a város ivóvizét biztosító víztározót. Még ennivalót sem kívántunk azokban a napokban. Gyermekeink az asztal alá behúzódva csendesen játszottak. „Ha olyanok nem lesztek mint a kis gyermek - emlékeztünk az Úr Jézus szavaira. Megértették, hogy ez a karácsony más mint a többi, de gyermeki szívvel, nyugodtan játszadoztak, békésen aludtak. Őket nem zavarta a sok ilyen-olyan hír. Félelem, bizonytalanság volt még a levegőben is, de mégis reménykedtünk.

Megtörtént az, amit alig hittünk, összeomlott a kommunizmus. Az akkor hihetetlennek tűnő változásoknál is nagyobb, lényegbe vágóbb hír az, amit Pál apostol így fogalmaz meg: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül...”! (I Kor 15,20) Minden félelmünket, szorongásunkat felülírja az, hogy Jézus ÉL!

Özv. Vékás Zoltánné

Köszönet illeti azokat, akik az itthoni munkánkat is segítik írásaikkal, adományaikkal, imatámogatással és konkrét feladatok elvégzésével. A következő írás pályázatunkra érkezett.

KRISZTUS-HORDOZÓK

Nagyon nehéz időket élünk. Krisztus megmondta. „e világon nyomorúságok lesznek, de (itt a lényeg), bízzatok, én legyőztem a világot!”

Ezekről a nehézségeikben is győzedelmesen cselekvő mai hithősökről szeretnék írni. Sokan vannak, ám nem hivalkodóan teszik a nyomorú-

ságaik között is azt, amiért ők a hit mai csendes hősei. Ők azok a hétköznapi hűségesek, akiknek eszébe sem jut meghátrálni, olyan szorosán követik Jézusunkat. Erejükön felül teszik meg naponta plusz mérföldjeiket másokért, miközben sziklányi teher van vállaikon. Van mit tanulnunk tőlük

állhatatosságban. Hogyan leszünk kedves illat Istenünk számára erőnkön felüli folyamatos, szolgáló étellel, sokakat emelve, miközben a maguk terhe is ott van. De élhetjük igazán: másokat felüdítve mi is felüdülünk.

Egy ötvenes évei elején járó hívő testvér, Szilárd, tizenéve súlyos autóbalesetet szenvedett. Annyira lebénult, hogy csak két ujját bírta mozgatni, mára már azt sem. Háton fekszik, kórházak sorát ismeri, etetik, itatják, ellátják - úgy, ahogy. Nem mellesleg: Isten választott edényéről van szó, lelkesként dolgozott sokáig, majd váltott másra. A váltás nem jelentett elvilágiasodást, beszélt az élete mindenütt. A baleset súlyossága bárkit annyira megviselne, főleg, hogy mozdulatlanul kell feküdni hosszan, kiszolgáltatottan, sok-sok testi fájdalommal, hogy hamar feladnák. De nem Ő! A baleset feleséget, testvéreket, gyerekeket eltávolított tőle. Sőt idős szülei is a nemtörődés, szívtelenység szavaival szomorították végig. Amiért mégis, mindezek között is ő hős, Krisztus katonája, az most következik. Mivel családjából **senki** sem törődött vele, egy középkorú asszony időnként ránézett, kórházba vitt némi ennivalót, ezt, azt, rokkantnyugdíját felvette, költött is rá valamit. Vidékről Szilárd pesti lakásába költözött egy teljesen a világnak élő, poharazgató, a törődés látzata mögött Isten nélkül cselekvő – negyed-barát. A kórházakban mindig a legsúlyosabbak közé tettek. Sok jajgató, reménytelen, halálba induló beteg mellé állt. Azt sem akárki viseli el, ha mellette évekig sorra halnak meg az emberek. Csak Krisztusban, Krisztussal lehetséges ez, mélyen belegyökerezve. Szilárd mindenütt, mindig evangélizált. Isten jóságáról beszélt, a szeretet mindent elsöprő erejéről. **Van bűnbocsánat! Jézus a szabadítód!** Sokan mentek át a halál küszöbén e bátorító szavak nyomán, egyenesen Jézus karjaiba. Azokra is odafigyelt, akiket itt hagyott végleg valakijük. Ezek lelki gondozása folyton folyt, telefon által. Szilárd a mellén lévő telefon gombjait nyomkodva szólt Isten vigasztaló, drága ígéit mindet a szíve közepéből, sokakban így tartva a lelket. Neki volt türelme e

fájó szíveket meghallgatni, és hosszan, nyugodt szavakkal, nagy szeretettel reményre ölelni a kesergőket. S közben kisebesedett a háta, a lábai is, a vírus is kínozza, vénáit szétszurkálták, többször elmaradt a tisztán tartása, volt is nem is ennivaló... Ki látogatta? – többnyire ISTEN.

Több mint tíz év ilyen helyzet között, mára Jób-szerű állapotba került. Még rosszabb, mert már egy ujjja sem mozog. Teljesen béna. Fiai, testvérei külföldön, él-e, hal-e - mindegy. Idős szülei, akik nem aktívak ugyan, de aktívan szívtelenek, szinte kitagadták. Már a lakás sem az övé, a család elintézte, hogy a nevére kerüljön, hisz Szilárd már inkább holt, mint eleven...

Valójában ki itt az igazán ÉLŐ? A telefont már nem tudja kezelni, ha hívja egy régebbi vagy újabb gondozottja. Egy idős, beteg bácsika segít ebben is az öregotthonból, és így megy tovább a lelkigondozás. Ölelget Isten szeretetével kínok között is, pedig belül örülten sajog a test, a lélek... S itt egy másik nagy élet-üzenet: Áront, az iskolaigazgatót hamis vádak alapján (ellopta az iskola pénzét?) tíz év börtönre ítélték. A széf kombinációját még egyvalaki ismerte, de őt gyanún felül kellett látni. Áron szülei mély bánatba estek az igazságtalanság miatt. Tíz év odalesz fiuk életéből! Ebbe az édesapa bele is betegedett. A lelki fájdalom rákot generált, de Áron így biztatott bentről: Isten most sem hagy el, édesapám! Meg fogsz gyógyulni!

És lássunk csodát: A börtönének nem teltek hiába. A mély Istenhit kivirágzott a rácsok mögött is. Bibliájából sokszor felolvasott hangosan, erő és reménység lett társai számára.

De leginkább az élete prédikált. Jó szóval, együttérző kézsorítással. Csomagjait rendre szétoztotta. A Reménység Istenének ölelő karja lett áldás a nyomorúságban.

E két élet ÜZENET: Isten gyermekei nem hátrálhatunk meg, **bármí** érjen! Úgy legyen!

Utóirat: A rabtársak imái elérték Jézus szívét, Áron édesapja lábadozik.

Szeretettel: Arany Júlia

Végül hadd köszönjük meg az elmúlt hónapok imatámogatása mellett az adományokat is! Isten áldását kívánjuk minden Olvasónknak!